

..להרוג את הזונות! צעקו אנשי כלוגת מחץ דתית שעשתה שמות בבית שלם בפעולה שנועדה להתנכל לשתי נשים

ליניץ

במאה שערים

פסע, קבע דובר משטרת מחוז ירושלים, רב־פקד מיכאל בוכנר. "הכל היה מאורגן. שום דבר לא היה ספונסאני. כולם ידעו כי דיוק את הכתובת. הנשים מתגוררות שם מזה זמן רב. העיסוק שלהן הפריע לתושבי השכונה החרדית, והם החליטו לקחת את החוק בידיהם."

"צריך להרוג את הזונות"

הזמן המסתער, בקאפוטית ובי שטריימלים, הגיע אל הבניין בו מתגוררות עליוזה אברגיל ואנט בוגנין. האבי רכים המשולהבים, שהחליטו כי שתי הנשים עוסקות בזנות, לא פנו מיד להעניש אותן. קודם החלו לעבור בכל הדירות באותו בית. הם פתחו בקומה השנייה, בדירתה של

אנט בוגנין

בחדר אחד. הייתה יפהפיה בנעוריה, אך כיום חרותים חייה הקשים על פניה.

למזלה נעדרה מביתה כאשר הגיעו למקום מאות האברכים במטרה לערוך לה משפט־ליניץ. את הדלת פתח ארמו, בנה בן ה־17. "עמדתי בפתח", סיפר, "לא נתתי להם לי הכנס. אבל מה כבר יכולתי לעשות? הם כולם התנפלו עלי, היכו אותי, דחפו אותי פנימה, עד לחדר של אמא. הדתיים שהתי אספו בחדר אמרו שהם יהרגו אותי. אני כל כך נבהלת. הייתי בטוח שהם מתכוונים ברצינות להרוג אותי. ניסיתי להמלט. הם התחילו לזרוק עלי אבנים. הם פגעו לי במצח והתחילו לרדת לי המון דם."

"הם יהרגו את אחי!"

רצתי וטלפנתי למשטרה. משם רצתי הלאה, שותת דם, לחפש את אחי. מצאתי אותה עם עליוזה, ליד קפה עטרה. הגעתי אליה כמעט בלי נשימה, וצעקתי, הדתיים הורסים לנו את הבית! הם יהרגו את אחי, את אברהם!"

עליוזה אברגיל, שהיתה בלויית אנט בוגנין, ראתה את הנער המתקרב. "אמרתי לי אנט: תסתכלי מי זה רץ פה בחצר בצורה כזאת? היא הסתכלה וצעקה, זה ארמו שלי. ארמו שלי, והתחילה לרוץ אליו. כשהתקרבנו, ראינו שהוא מכוסה דם."

אמרה אנט: "אפילו לא שמתי לב שארמו סיפר שהדתיים הרסו לנו את הבית. הראש שלי היה כל הזמן על הילדים שנשארו בבית, וצעקתי: תצילו לי את הילדים מ'הבית! כשהגעתי לדירה מצאתי את כל הילדים עומדים בחוץ ובוכים. אחד רק בתחתונים, אחד ערום לגמרי. מול שברחו

על פניהם ונכנסתי לבית שלי. שני בחורים באו אחרי, ואמרו שהם באו לערוך חיפוש. הם יעצו לי ללכת לכמה זמן מהבית. שאלך לטייל קצת. כל הזמן הם אמרו בעברית ובאידיש, צריך להרוג את הזונות! כמו ש'הגעתי ליציאה של הבית, התחילו לזרוק עלי אבנים. הם ניסו להכות אותי. נבהלתי. ברחתי מפניהם, רצתי לקרוא למשטרה."

מה שקרה בהעדרו של שמעון ביטון, סיפר חביב שבו, שכנו מלמטה: "הם פרצו את הדלת של שמעון, קרעו תמונות וניי רות שלו, שברו כסאות ושולחן, ואחר־כך זרקו את כל זה, מהקומה השנייה, לחצר. האברכים שליחיהם מצאה החליטו לקבל שכר־מצאה כבר בעולם הזה: 'הם לקחו מ'החדר שלי טרנויסטור, מצלמה וגם מכשירי התעמלות. כאלה עם קפיץ, בשביל לחזק את השרירים', סיפר שמעון. 'הם הוציאו כסף מהארנק שלי. אחרי כל זה הם רצו לשרוף לנו את החדר. אבל הזקנה השכנה בכתה, ולא נתנה להם."

"אמרו שיהרגו אותי"

בשם ירדו הפורעים לקומה הראשונה. חביב שבו, היחיד שלא נפגע, סיפר כיצד עשה זאת: "כשהדתיים התחילו להתפרץ לחדר בצעקות, הלב שלי התחיל לדפוק מהר. נגשתי תיכף למטבח ומילאתי סיר במים קרים. נעמדתי בפתח הדירה. כשהם הגיעו אמרתי להם: 'בסיר הזה יש לי מים רותחים, מי שינסה להתקרב, אני אשפוך עליו את המים'. הם אמרו לי לעמוד בשקט, והם לא יעשו לי כלום אם לא אתערב". משם פנו לדירה של אנט ועליוזה. אנט בוגנין היא בת 36. היא אם מסור לה לשבעה ילדים. אלמנה. מתגוררת איתם

אנט-כיום

היא אלמנה, אם לשבעה בנים, אשה שהגורל התאכזר לה ובה ניכרים גם כיום סימני יופייה כבימים הטובים (צילום למעלה, מימין) עת היתה במלוא פריחתה, ולא התגוררה עם שמונה נפשות בחדר אחד.

אחטר זכאי הישישה, בת ה־87. "עוד לפני שהגיעו, שמענו את הרעש", סיפרה. "כל הילדים שבבנין התעוררו מהרעש הזה, ו'התחילו לבכות נורא. פתאום שמעתי דפי־קול אצלי בדלת. נבהלתי נורא. חשבתי ש'באים להרוג אותי. הם צעקו, לפתחו את הדלת! לא פתחתי. אני לא יודעת איך. אבל הם הצליחו לפתוח אותה בעצמם, ו'כולם התפרצו לדירה. הילדים צעקו מרוב פחד, ואני בכיתי וביקשתי רחמים. אבל הם נכנסו לחדר השני והתחילו לשבור הכל. הם שפכו נפט על המזרון ורצו להדליק אותו. התחננתי שלא יעשו אש. למה שאני והנכדים שלי נמות בשריפה? שאלתי. כו' לנו בכינו. בסוף הם לא עשו אש, ויצאו". משם פנו הפורעים לדירה השנייה שבי אותה קומה, בה מתגורר שמעון ביטון, בן ה־17. הוא הגיע בדיוק באותו רגע לביתו. "כשחזרתי הביתה מהעיר", סיפר, "ראיתי לפני הבית עומדים איזה 300 דתיים. עברתי

כשרק יצאה השבת, והכוכבים נדלקו בשמים, התאספו מאות רבות של בחרי ריישיבה ליד בית־הכנסת, ומשם הלכו כו' לס יחד אל ביתן של שתי פרוצות.

אחדים מהם סברו שצריך פשוט לה' רוג את שתיהן: "זוהי ברשה וחרפה שאם לשבעה בנים תעסוק בזנות ופריצות. צריך להרוג אותה ולעקור את התועיבה מבית־ישראל", הסביר אחד מהם. חברו היה תמים־דעים איתו וציין בשביעות־רצון: "צריך לסקול אותן באבנים. זוהי מצוה גדולה!"

הם לא יצאו להרוג־לאבד־ולהשמיד בה' קפת־זעם פתאומית, אלא הכל נעשה בקור רוח, במיבצע מתוכנן לכל פרטיו. מקום המיפגש של הקומאנור־הדתי: בית־הכנסת. שעת האפט: הדלקת גר־שלהבדלה, בשבת שעברה. היעד: רחוב רייכמן 19, בשכונה החרדית בית־ישראל בגבול מאה־שערים. "הדתיים קשרו קשר כדי לבצע את ה'

ההרס שביצעו המתפרעים החרדים היה קיצוני ומוחלט. כמעט ולא נותר בלוק על בלוק. קירות נותצו לרסיסים, רהיטים כותשו וכל דבר בעל ערך הושמד או נעלם לגמרי. שתי הנשים נשארו ללא כלים וללא תנאים סניטריים.